

περιεργοί. 'Ο Λάμπης εκάλεσε ἐν' αὐτοκίνητο.

— Στὴν 'Αλυσίδα! διέταξε τὸ σωφρῶ.
Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε, μήτηρ στὴν πολυθρόνη 'Οδὸ Πατησίων... Τί κίνησι, Θεέ μου, τί σαματῶς! Τὰ τραῦμα, πολλὰ βαγόνια κάθε συρμός, φεύγανε κατάφορτα κόσμο. 'Αλλάξια, αὐτοκίνητα, ποδηλάτα, ἀνάστα ὁ Θεός!...

'Η δὴ ἐπαρχιώτισσες, πὸν πρώτη φορά ταξείδευαν με αὐτοκίνητο, ζαλιστήκαν μέσα σὲ κείνο τὸ πανδαμόνιο.

— Πωπῶ, παιδάκι μου, τί 'να τοῦτο; ! ἔλεγε κάθε λίγο ἡ κυρία Φρόσω.

'Η Φωτούλα καθόταν ἀντικρὺ στὸ Λάμπη καὶ δὲν μιλοῦσε... 'Η ματιεὺ τῶν δὴ νέων ἐμύγανε σὲ μιὰ αἰσθηματικὴ διασταύρωσι καὶ λέγανε ὅσα δὲ μποροῦσαν νὰ ποῦν τὰ χεῖλη...

Φτάσανε στὴν 'Αλυσίδα, κατέβηκαν. 'Ο Λάμπης ὠδήγησε τὴ συντροφιά του σ' ἓνα μεγάλο κήπο με ἀψηλά καὶ φροντωτὰ πεύκα. 'Ηλεκτρικὰ λαμπιόνια ἦσαν μέσα στὰ φυλλώματα, κα' ἄλλοι γλόμπιοι μεγάλοι, φώτιζαν ὄλο τὸ περβόλι... Χιλιάδες κόσμοσ γύρω στὰ τραπέζια, στὰ δρομάκια τοῦ κήπου, στίς πὸν κρυφῆς γωνιῆς του, παντοῦ. Στὴν ἀπόσφαιρα ἀντηχοῦσε, σύσμιχτη με τὴν ἀνθρώπινη βοή, μουσικὴ ἀπὸ κithάρες, βιολιά, μαντολίνα, ὄργανετα, ἐνῶ πὸν πέρα, μερικῆς πορῆς τραγουδοῦσαν ἀναστημένο τὸ παλῶν τραγοῦδι τῆς Πρωτομαγιάς.

*Καλῶς τοιε τὸ Μᾶη
τὸ χρυσομάλλη,*

*με τ' ἄνθια στολισμένους
ἤρθες πάλι...*

Κοπέλλες ὄμορφες, ἡ ὄμορφες, ἄλλες ντυμένες με πλούσιες τουαλέτες, ἄλλες με λαϊκὰ τοιτάκια, ὄλλες ὄμως με λουλούδια στὰ χέρια, ἡ στὴν ἀγκαλιά, περνοῦσαν συντροφιασμένες με νέους... 'Η εὐωδιῆς τῶν λουλουδιῶν, ὄ βραδυνὸς ἀνασαμὸς τῆς ἐξοχῆς, ὄ 'Ερωτας ἦταν χυμῶς παντοῦ...

'Ο Λάμπης ἔφερε τὴ συντροφιά του σὲ μιὰ παρῶμερη γωνιά, κάτω ἀπὸ μιὰ ἀκακία. Τὸ δέντρο αὐτὸ ἦταν σὲ ὄλη τὸν τῆν ἐαρινὴ δόξα: Τ' ἄνθια του κρεμόντουσαν σὰν ἄπειρα τοσμάπια ἡ καλύτερα σὰν χρυσταλλοτέρες πολυελαίου, καὶ τὸ ἀρωμιά τους κυριαρχοῦσε ὄλόγυρα μεθυστικό...

'Ἐνα φανάρι, κρεμασμένο ἀπὸ τὸ δέντρο, τοῦς φώτιζε. Κάθησαν γύρω σ' ἓνα τραπέζακι, κα' ὄ Λάμπης παρῶγγειλε σὲ γκαρσόνι πλοῦσιο δειτνο... "Α, ὄλα κα' ὄλα, ἀπόψε καμιά οἰκονομία! ὄθᾶ γύρταζαν τὴν ἐξοδὸ του στὴ ζωή, τὴ σωτηρία του!...

Καὶ τὸ γκαρσόνι σὲ λίγο ξανάρθε φέροντας σ' ἓνα μεγάλο ὄσσο ψητῶ, ψάρια, τυριά, φροῦτα, κα' ἓνα μπουκάλι κρασί. 'Ο Λάμπης περιποιῶταν στοργικὰ τὴ μάνα του, ἔφροντιζε καὶ γιὰ τὴ φίλη τῆς καρδιάς του, κα' ἡ εὐτυχία βασίλευε στὴν ἀδούρθη κείνη κα' ἀγαπημένη παρεῶλα...

Μιὰ γυναίκα, κρατώντας ἓνα πανέρι γεμάτο ἐκατόφυλλα πέρασε κοντὰ τους:

— Τριαντάφυλλα φρέσκα, ὄραῖα, μυρουδάτα! Πάρτε, γιὰ τὰ χρόνια πολλὰ!...

'Ο νέος ἀγόρασε ἓνα μεγάλο μάτσο καὶ τῶρριξε γελῶντας στὴν ποδιά τῆς.

— Δοροερά, σὰν τὰ νεῖατα σου! τῆς ἔλτε.

— Εὐχαριστῶ, Λάμπη, μουρμούρισε συγνημένη ἡ κοπέλλα, καὶ σηκώνοντας τὰ ὄρθα με τὰ δὴ χέρια, βύθησε μέσα τὸ κατατόρυφο πρόσωπό τῆς κα' ἀνάσανε βαθειὰ τὸ μῶρο τους...

Τὴν ὄρα κείνη μιὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ κορίτσια καὶ νέους ἐκατηφόριξε ἀπὸ ἓνα μονοπάτι τοῦ ἀπλόχωρου κήπου, κithαρίζοντας καὶ τραγοῦδώντας:

*Τοῦ Μαγιοῦ ξημερώνει ἡ αὐγή
Καὶ τ' ἀστέρια ἐπάνω χλωμαῖζουν,
Στίς καρδιῆς πὸν ἡ νεῖότη γελᾶ
Νέοι πόθοι κα' ἐλπίδες φωληάζουν...*

Καὶ καθὸς φεύγανε μακριάοντας, τὸ ἐρωτικό τραγοῦδι τους ἔσβηνε ἀπαλά, σὰν νὰ χώνευε μέσα στοῦς ἰσκιους τῆς νύχτας, στὸν κατᾶστερο ὄυρανὸ...

Νέοι πόθοι, νέες ἐλπίδες!... Πόσο τῆς ἐνοιῶταν τῆς ἐλπίδες αὐτές, αὐτοῦς τοῦς πόθους, ὄ Λάμπης κα' ἡ Φωτούλα!

Μὰ ὄστόσο, τὴν ἱερὴ ὄμολογία ὄυτε ὄ νέος τὴν ἔχε προφέρει ὄκόμη, ὄυτε τῆς κοπέλλας τὰ χεῖλη μποροῦσαν βέβαια νὰ τὴν ποῦν πρῶτα.

('Ακολουθεῖ)

Οἱ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΑΣΤΕΡΙ

(Τοῦ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

'Ὁραῖο ἀστέρι τῆς νυχτᾶς, ἀπόμαυρε διαβάτη,
πὸν ἀστρσφτερός τὰ σύννεφα τὰ μαῖρα παραπᾶς
καὶ βγαίνεις μέσ' στὸ ἀπέραντο γαλάζιο σου παλάτι.
τί νὰ κυτᾶς στὸν ἔρημο τὸν κάμπο, τί ζητᾶς;
Τ' ἀγριοῦδρι διάβηρε καὶ ἠούχασαν τ' ἀγέρια,
τὸ δάσος πὸν ἀντιβόγγαγε στενάξει ἀγαλλνᾶ,
κα' ἡ νυχτερίδα ἀνάλαφρη με τὰ σπερὰ τὰ αἰθέρια
στὴ μωρομένη ἀνάμεσα διαβαίνει λαγαριά.
Τί νὰ γυρεύης μέσ' στὴ γῆ τὴ γλυκοκοιμισμένη;
Νὰ χαμηλώνης σὲ θωρῶ πρὸς τὸ βουνὸ ἀντικρὺ,
καὶ μ' ἓνα ὄραιο χαμόγελο ἡ τρισσαγαπημένη
μορφῆ σου πάει στ' ἀγνώριστα τὰ μέρη νὰ κρυφτῆ.
'Αστέρι ἐσὺ πὸν ἀγαλλνᾶ στὸ λόφο γέρονες πλάι,
δάκρυ ἀσπμένο θλιβερὸ στὸν πέπλο τῆς νυχτᾶς,
σὺ πὸν κυτᾶς ἀπὸ μακρὰ τὸν πιστικό πὸν πάει
μαζὺ με τὸ κωπάδι του —ἀστέρι ἐσὺ, πὸν πᾶς;
Μέσ' στὴν ἀπέραντη νυχτᾶ τί τάχα νὰ γυρεύης;
Ζητᾶς στὴν ὄχθη μαλακὸ στίς καλαμῆς κροβδάτα,
ἡ μήπως, ἔτσι ὄλόμορφο πὸν τῆς καρδιῆς πλανεύεις,
στὴν ὄρ' αὐτῆ τῆς σιγαλιᾶς μὴν
(πᾶς μέσ' στὴ δροσάτη
τῆς θάλασσης τὴν ἀγκαλιὰ νὰ
πέσης μαγεμένο,
μαργαριῶρι ἀτίμητο, πετράδι
(ξηλεμένο;
'Αγαπημένο ἀστέρι μου, ἂν πᾶς
(γιὰ νὰ πεθᾶνης
καὶ νὰ στολισῆς τὰ γλαυκὰ τοῦ
πέλαγου μαλλιὰ,
σπάσου, σου δέομαι ὄλόδεγμα,
(τὰ ὄυράνια σου μὴ χάνης.
'Αστέρι τῆς ἀγάπης μου, ὄ,
(λάμπτε ἐκεῖ ψηλά!...
Μετᾶφρ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΣΥΝΑΠΙΑΝΤΗΜΑ

(Τοῦ GULIELMO DAMIANI)

Δὲν εἶν' αὐτὰ τὰ μάτια τ' ἀναμ-
(μένυ
πὸν τόσους πόνους μῶχου κα-
(θρεφτίσει;
Τὰ χεῖλη αὐτὰ δὲν εἶν' τὰ φλο-
(γισμένα
πὸν πάνω τους ἀχόρταγα ἔλα
(σῶσει;
Μὴ πλεῖα δὲν εἶμαι γῶ, μὴ τῶρα
(ἀλλάξει
μέσα στὰ στήθη ἡ δύστηχη καρ-
(διά μου;
Μὴν ἦσαν ὄλα ὄνειρσάτα τρελλά
(μου);

Μὴν ὄνειρο εἶν' αὐτὸ πὸν με σπαράζει;
'Ὁ γυναίκα φοιχτῆ, σὲ ξέρω πλεῖα,
— ροδαριά π' ὄλο ἀνθίξεις κάθε Μᾶη
στὸν φτωχὸν ὄδοιπόρο πὸν περνᾶ.
Μὰ κείνος πὸν σβυσμένος σὲ κυτᾶει.
Μοιάζει γυρομῶ ξερὴ βαλαμπδιά
πὸν ὄ κερανόσ ἀλύπητα χτυπάει.
Μετᾶφρ. ΣΤ. ΜΑΡΤΩΚΗ

ΑΓΡΑΦΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τοῦ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

'Ὅταν τὰ φύλλα λέφτουμε ξερὰ στὸ θάνατό μου
κα' ἐρῆθῆς στὸ κοιμητήριό ζητώντας τὸ σταυρό μου,
σὲ μιὰ γωνιά θᾶ τὸν εὐρῆς παρᾶμερα ἐκεῖ κάτω
καὶ μύριοι ἀνθοὶ θὲ νᾶχουνε φυτῶσες ὄλόγυρα του.
Μάξεφε τότε τῆς φτωχῆς καρδιάς μου τὰ λουλούδια
γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλῶα σου.
(Εἶν' ἄγραφα τραγοῦδια,
ἐκεῖνα πὸν σβυστήκανε στοῦ
(τάφου τῆ σιωπῆ,
εἶνε λογάκια ἐρωτικά πὸν
(δὲν σοῦ τάχω πει.
Μετ. Α. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ

'Ο 'Ιησοῦς καὶ οἱ 'Αλιεῖς.

